

VOOR WAT HOORT WAT

Eerder verschenen van Sophie Kinsella

Shopaholic grijpt in
Shopaholic naar de sterren
Ik krijg je wel
Mag ik je nummer even?
Mini shopaholic
Wat spook jij uit?
Ken je me nog?
Shopaholic & baby
Aanpakken!
Shopalicious!
Hou je mond!
Shopaholic! zegt ja
Shopaholic! in alle staten
Shopaholic!
Mijn niet zo perfecte leven
Verras me

Als Madeleine Wickham

Slapeloze nachten
De cocktailclub
Dubbel feest!
Zoete tranen
Het zwemfeestje
De vraagprijs
De tennisparty

Sophie Kinsella

Voor wat hoort
wat

the house of books

Oorspronkelijke titel: *I Owe You One*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bantam Press an imprint of Transworld Publishers, London 2019

© Sophie Kinsella, 2019

© Vertaling uit het Engels: Mariëtte van Gelder, 2019

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2019

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Omslagontwerp: Eileen Carey

© Omslagbeeld: Jenny Kroik, Richard Ogle

Foto auteur: © John Swannell

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5577 2

ISBN 978 90 443 5578 9 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Joy Terekiev,
mijn vriendin en redacteur*

Mijn probleem is dat ik dingen niet kan loslaten. Ze zitten me dwars. Als ik een probleem zie, wil ik het oplossen, op stel en sprong. Ik word niet voor niets Fixie genoemd.

Ik bedoel, het kan ook iets goeds zijn. Toen ik op de huwelijksreceptie van mijn beste vriendin Hannah aankwam, zag ik bijvoorbeeld meteen dat er op de helft van de tafels geen bloemen stonden. Ik sloofde me uit om het in orde te maken voordat de andere gasten kwamen en Hannah bedankte me in haar toespraak voor het aanpakken van de ‘bloemenbottleneck’. Dat was dus goed.

Maar er was ook die keer dat ik een draadje van het been van een vrouw veegde die naast me bij het zwembad zat op een wellnessdag. Alleen was het geen draadje, maar een schaamhaar die halverwege haar dij groeide. En toen maakte ik het nog erger door te zeggen: ‘Sorry! Ik dacht dat het een draadje was,’ en toen werd ze min of meer paars en twee andere vrouwen keken naar ons...

Ik had mijn mond moeten houden. Dat zie ik nu wel in.

Maar goed. Dit is dus mijn eigenaardigheid. Dit is mijn valkuil. Dingen zitten me dwars. En wat me op dit moment dwarszit, is een colablikje. Het ligt op de bovenste plank van de speelgoedafdeling van onze winkel, voor een rechtop gezet schaakbord. Dat niet alleen; er zit ook nog eens een bruine vlek op het schaakbord. Het is wel duidelijk dat iemand het blikje te woest heeft opengetrokken of neergezet, zodat de cola alle kanten op is gespoten en dat diegene het niet heeft schoongemaakt. Wie?

Ik tuur met toegeknepen ogen door de winkel. Greg, de verko-

per die het langst bij ons in dienst is, is mijn hoofdverdachte. Greg drinkt de hele dag wel iets. Als hij geen blikje omklemt, is het wel afgrijselijke filterkoffie in een isolatiebeker met camouflageprint en een net eromheen, alsof hij in het leger zit en niet in een huis-houdwinkel in Acton werkt. Hij laat dat ding altijd slingeren en soms drukt hij het zelfs een klant in de hand met de woorden: 'Hou even vast,' als hij een steelpannetje uit de etalage moet pakken. Ik heb tegen hem gezégd dat hij dat niet moet doen.

Nou ja, dit is niet het moment voor verwijten. Wie dat colablikje daar ook heeft achtergelaten (Greg, kan niet anders), het heeft een gemene vlek gemaakt, net nu ons belangrijke bezoek elk moment kan arriveren.

En ja, ik weet dat het op een hoge plank staat. Ik weet dat het niet opvalt. Ik weet dat de meeste mensen het los zouden laten. Dat ze zouden zeggen: zo belangrijk is het niet, relativeer een beetje.

Ik ben nooit zo goed geweest in relativeren.

Ik doe mijn best om er niet naar te kijken en me op de rest van de winkel te focussen, die er blinkend schoon uitziet. Een beetje rommelig misschien, maar dat is de stijl van onze familiewinkel-in-alles. (FAMILIEBEDRIJF SINDE 1985, staat er op de etalageruit.) We hebben ook echt heel veel verschillende dingen, van messen tot schorten tot kandelaars, en we moeten het allemaal een plekje zien te geven.

Opeens valt mijn blik op een oude man in een regenjas op de afdeling keukenartikelen. Hij reikt met een trillende hand naar een effen witte mok, en ik haast me erheen om de mok voor hem te pakken.

'Alstublieft,' zeg ik met een vriendelijke glimlach. 'Ik zal hem voor u naar de kassa brengen. Wilt u meer mokken? Of kan ik iets anders voor u doen?'

'Nee, dank je, kind,' zegt hij met beverige stem. 'Ik hoef alleen maar die ene mok te hebben.'

'Is wit uw lievelingskleur?' vraag ik door, want ik vind het

ondraaglijk dat iemand maar één effen witte mok koopt.

‘Tja.’ Zijn blik dwaalt weifelend over het schap. ‘Ik vind bruin ook wel mooi.’

‘Deze misschien?’ Ik pak een bruine aardewerken mok die hij waarschijnlijk buiten beschouwing heeft gelaten omdat hij te ver buiten zijn bereik stond. Het is een degelijke mok met een lekker ruim oor. Het lijkt me een knusse mok voor bij de open haard.

De ogen van de man lichten op en ik denk: *ik wist het wel*. Als je een klein leventje leidt, wordt zoets als het uitkiezen van een mok enorm groot.

‘Hij is wel een pond duurder,’ zeg ik. ‘Hij kost vier pond negenennegentig. Is dat goed?’

Want je vindt nooit iets vanzelfsprekend. Je veronderstelt niets. Dat heb ik van pap geleerd.

‘Dat is goed, kindje.’ Hij glimlacht terug. ‘Dat is goed.’

‘Mooi! Nou, komt u maar mee...’

Ik loods hem zorgzaam door het smalle gangpad, waarbij ik bedacht blijf op gevaren. Wat niet helemaal het onbaatzuchtige gebaar is dat het lijkt: deze man is een omstoter. Dat zie je meteen. Bevende handen, onzekere blik, die sjofele oude boodschappentrolley die hij achter zich aan trekt... alle kenmerken van de klassieke omstoter. En het laatste waar ik op zit te wachten, is een vloer vol serviesscherpen. Niet nu Jakes bezoek elk moment kan komen.

Ik lach stralend naar de man om mijn diepste gedachten te verbergen, al verkramp mijn maag van de zenuwen bij de gedachte aan de naam Jake alleen al. Het is altijd hetzelfde verhaal. Ik denk aan Jake en mijn maag verkramp. Ik ben er nu wel aan gewend, al weet ik dat het niet normaal is. Ik weet niet hoe andere mensen over hun broers en zussen denken. Mijn hartsvriendin Hannah is enig kind en het is geen vraag die je zomaar aan wildvreemden stelt, hè? ‘Hoe voelt u zich als u aan uw broers en zussen denkt? Beklemd, gespannen en argwanend?’ Toch is dat precies hoe ik me voel als ik aan mijn broer Jake denk. Bij Nicole voel ik me niet gespannen,

maar wel vaak beklemd en vaak krijg ik ook zin om tegen iets aan te stompen.

Al met al bezorgen ze me geen van beiden een góéd gevoel.

Misschien komt het doordat ze allebei ouder zijn dan ik en het niet meeviel om tegen die twee op te boksen. Toen ik op mijn elfde naar de middelbare school ging, was Jake zestien en de held van het voetbalteam. Nicole, die vijftien en beeldschoon was, was als model gescout. De hele school wilde met haar bevriend zijn. Mensen vroegen me vol ontzag: 'Is Jake Farr jouw bróér? Is Nicole Farr jouw zús?'

Nicole was toen al net zo zweverig en vaag als nu, maar Jake trad juist altijd op de voorgrond. Hij was gefocust. Alert. Snel boos. Ik zal nooit die keer vergeten dat hij ruzie had met mam, de straat op ging en daar een blikje voor zich uit schopte terwijl hij tegen de nachtlucht vloekte en tierde. Ik keek naar hem door het raam, gefascineerd en een beetje bang. Ik ben nu zevenentwintig, maar je laat je innerlijke elfjarige nooit helemaal achter je, of wel?

En er zijn natuurlijk andere redenen waarom ik me waardeloos voel naast Jake. Tastbare redenen. Financiële redenen.

Waar ik nu níet aan ga denken. In plaats daarvan glimlach ik nog eens naar de oude man in een poging hem het gevoel te geven dat ik alle tijd van de wereld heb. Zoals pap gedaan zou hebben.

Morag slaat het bedrag aan en de man haalt een oude leren portemonnee tevoorschijn.

'Vijftig...' hoor ik hem zeggen terwijl hij naar een munt tuurt. 'Is dat vijftig pence?'

'Zal ik eens kijken?' zegt Morag op die geruststellende manier van haar. Morag werkt nu zeven jaar bij ons. Ze was al klant en ze solliciteerde toen ze een advertentie op een kaartje in de winkel zag. Nu is ze assistent-bedrijfsleider en koopt ze alle wenskaarten in; ze heeft er kijk op. 'Nee, dat is tien pence,' zegt ze vriendelijk tegen de man. 'Hebt u misschien nog een pond?'

Mijn ogen glijden weer naar het colablikje en het bevlakte schaaqbord. Geeft niet, zeg ik tegen mezelf. Er is nu toch niets meer aan

te doen en de bezoekers zien het niet. Ze komen om ons hun assortiment olijfolie te laten zien, niet om de zaak te inspecteren. Niet op letten, Fixie.

Niet op letten.

O, god, dat kan ik niet. Ik word er tureluurs van.

Mijn ogen schieten telkens omhoog. Mijn vingers doen wat ze altijd doen als ze jeuken om iets te fiksen, als ik knetter word van het een of ander: ze trommelen koortsachtig op elkaar. En mijn voeten maken een rare danspas: voor-gekruist-achter, voor-gekruist-achter.

Zo ben ik al van jongs af aan. Het is groter dan ikzelf. Ik weet dat het gestoord zou zijn om een trap te pakken, een emmer met water te vullen en die vlek te gaan boenen terwijl het bezoek elk moment kan komen. Dat wéét ik.

‘Greg!’ Hij duikt op vanachter het glaswerk en mijn stem schiet uit voordat ik er erg in heb. ‘Snel! Pak een trap. Ik moet dat schaakbord schoonmaken.’

Greg volgt mijn wijzende vinger en schrikt als hij het colablikje ziet, wat maar bewijst dat hij inderdaad de schuldige is.

‘Dat heb ik niet gedaan,’ zegt hij prompt. ‘Echt niet.’ Dan zwijgt hij even en voegt eraan toe: ‘Ik bedoel, als ik het heb gedaan, dan heb ik het niet gezien.’

Greg is heel loyaal aan de winkel en hij maakt lange dagen, dus kan ik veel van hem door de vingers zien.

‘Het maakt niet uit wie het heeft gedaan,’ zeg ik kortaf. ‘Als we het maar schoonmaken.’

‘Oké...’ zegt Greg alsof hij het op zich laat inwerken. ‘Ja. Maar kunnen die lui niet elk moment komen?’

‘Ja, daarom moeten we snél zijn. We moeten ópschieten.’

‘Oké,’ zegt Greg weer, zonder een vin te verroeren. ‘Ja. Helder. Waar is Jake?’

Dat is een uitstekende vraag. Jake is tenslotte degene die heeft aangepapt met die olijfolielieden. In een café, naar het schijnt. Hij is degene die deze afspraak heeft gemaakt. En nu is hij er niet.

Mijn familietrouw weerhoudt me er echter van om hier hardop iets over te zeggen. Trouw speelt een belangrijke rol in mijn leven. Misschien wel de belangrijkste. Sommige mensen laten zich leiden door de woorden van de Here Jezus; ik hoor mijn vader vlak voor zijn dood met zijn platte accent zeggen: ‘Familie is alles, Fixie. Familie is wat ons drijft. Alles draait om familie.’

Familietrouw is min of meer onze religie.

‘Hij laat een ander altijd alles opknappen,’ pruttelt Greg. ‘Je weet nooit of hij komt opdagen. Hij is niet betrouwbaar. En we zijn nog onderbezet ook vandaag, nu je moeder een vrije dag heeft genomen.’

Het zal allemaal wel waar zijn, maar ik hoor paps stem weer in mijn hoofd: de familie gaat voor alles, Fixie. In het openbaar kom je voor je familie op. Vecht het later maar uit, onder vier ogen.

‘Jake deelt zelf zijn uren in,’ wijs ik Greg terecht. ‘Het is allemaal volgens afspraak.’

Wij Farris werken allemaal in de winkel: mam, ik, Jake en mijn zus Nicole, maar alleen mam en ik voltijds. Jake noemt zich onze ‘consultant’. Hij heeft zelf nog een bedrijf en hij doet online een MBA, en hij komt wanneer hij maar kan. En Nicole volgt van maandag tot en met vrijdag een cursus yogadocent, dus die kan alleen in het weekend komen. Wat ze soms ook doet.

‘Hij zal wel onderweg zijn,’ voeg ik er bruusk aan toe. ‘Maar goed, we moeten het oplossen. Kom op! Trapje!’

Terwijl Greg met een trapje door de winkel zeult, haast ik me naar de ruimte achter de zaak en laat een emmer vol warm water lopen. Ik hoef alleen maar dat trapje op te vliegen, die vlek weg te boenen, het blikje te pakken, er weer af te springen en alles op te ruimen voordat het bezoek er is. Eitje.

De speelgoedafdeling lijkt een beetje uit de toon te vallen, zo tussen de theedoeken en de starterssets om zelf jam te maken, maar pap heeft het zo ingedeeld, dus hebben we het nooit veranderd. Pap hield wel van een bordspelletje. Hij zei altijd dat bordspelen net zo onmisbaar zijn in een huishouden als lepels. Klanten die voor een

fluitketel kwamen, gingen de deur uit met Monopoly.

En sinds zijn overlijden, nu negen jaar geleden, doen we ons best om de winkel precies zo te houden als hij hem had gemaakt. We verkopen nog steeds Engelse drop. We hebben nog steeds een klein assortiment ijzerwaren. En we hebben nog steeds die speelgoedafdeling met gezelschapsspelen, ballen en waterpistolen.

Het knappe van pap was dat hij iedereen alles kon aansmeren. Hij was een charmeur, maar geen patsverige smiecht van een charmeur; hij was oprecht. Hij geloofde in alles wat hij verkocht. Hij wilde mensen blij maken. Hij máákte ze blij. Hij schiep gemeenschapszin in dit hoekje van West-Londen (hij was in East End geboren en noemde zich een 'immigrant') en die is nog steeds voelbaar, ook al zijn er elk jaar minder klanten die pap nog hebben gekend.

'Oké,' zeg ik, terwijl ik met de emmer de winkel in ren. 'Dit is zo gepiept.'

Ik rep me het trapje op en begin de bruine vlek weg te schrobben. Onder me zie ik Morag een schilmesje demonstreren aan een klant en ik bedwing de neiging me in het gesprek te mengen. Ik weet alles van messen, ik heb een kokopleiding gevolgd, maar je kunt niet overal tegelijk zijn en...

'Daar zijn ze,' meldt Greg. 'Er rijdt een auto de parkeerplaats op.'

Jake was degene die erop stond dat we onze enige parkeerplaats vrijhielden voor die olijfolielieden. Ze zullen wel gevraagd hebben: 'Hebben jullie parkeerplaatsen?' en toen wilde hij natuurlijk niet zeggen dat we er maar eentje hebben, want in zulke dingen is hij een snob, dus zal hij wel luchtig: 'Natuurlijk!' hebben gezegd, alsof we een ondergrondse parkeergarage hebben.

'Geen punt,' hijg ik. 'Ik ben klaar.'

Ik mik het doekje in de emmer en klim snel naar beneden, met het colablikje in mijn hand. Zo. Dat was in een mum van tijd klaar en nu heb ik er geen last meer van en...

'Voorzichtig op die trap.'

Ik hoor Gregs stem onder me, maar hij bestookt ons constant

met stomme arboregels die hij op internet heeft gelezen, dus blijf ik in hetzelfde tempo afdalen, tot hij echt paniekerig uitroept: ‘Stop!’

‘Fixie!’ gilt Stacey vanachter de kassa. Zij werkt ook als verkoopster bij ons en haar neuzelige snerpstern laat zich niet negeren. ‘Kijk uit!’

Ik kijk bliksemsnel om en het duurt even voordat ik begrijp wat er aan de hand is. Mijn mouw is achter een netbalring blijven haken en die is blijven steken achter het handvat van een enorme mand vol stuiterballen. En die kiepert nu van de plank... en ik kan er niets tegen doen. Shit...

‘O, mijn god!’

Ik steek de hand met het blikje op om me te beschermen tegen een stortvloed aan rubberen balletjes. Ze stuiteren van mijn hoofd en schouders door de hele winkel. Waarom hebben we eigenlijk zovél van die rottingen?

Onder aan de trap aangekomen kijk ik ontzet om me heen. Het is een wonder dat er niets aan scherven is gevallen, maar de vloer ligt wel bezaaid met stuiterballetjes.

‘Snell!’ instrueer ik Greg en Stacey. ‘Teamwerk! Oprapen! Ik ga het bezoek ophouden.’

Terwijl ik me naar de deur spoed, zie ik dat Greg en Stacey alles behalve een team vormen; ze zien er zelfs meer uit als een antiteam. Ze botsen telkens vloekend tegen elkaar op. Greg propt jachtig balletjes in zijn overhemd en zijn broekzakken en ik gil: ‘Stop ze terug in de mánd!’

‘Ik had die colavlek niet eens gezien,’ zegt Stacey ongevraagd als ik langs haar kom, en ze haalt haar schouders op op die manier van haar. ‘Was er toch afgebleven.’

‘Wat koop ik daarvoor?’ wil ik terugkaatsen, maar dat doe ik niet. Stacey is een harde werker en het is de moeite waard om haar aan onze kant te houden. We moeten de som’s (Staceys Ongepaste Momenten), zoals mam en ik het noemen, maar voor lief nemen.

De echte reden waarom ik niets zeg, is natuurlijk dat ze gelijk heeft. Ik had eraf moeten blijven. Ik moet gewoon alles fiksen. Dat is mijn valkuil. Zo ben ik nou eenmaal.

De bezoekers zien er deftig uit. Vanzelfsprekend. Mijn broer Jake gaat graag met deftige mensen om. Hij is altijd ambitieus geweest, van kinds af aan. Eerst had hij alleen de ambitie om in het voetbalteam te komen. Daarna, zo tegen het eind van zijn tienerjaren, begon hij om te gaan met rijkelui kinderen, en opeens vond hij alles te min: ons huis, onze vakanties en zelfs, een afschuwelijke keer, paps accent. (Het werd weer dikke ruzie. Mam was erg van streek. Ik herinner me nog hoe hun harde stemmen van beneden door de vloer omhoogkwamen.)

Tot een jaar of drie terug, toen hij zijn eigen bedrijf begon, was hij makelaar in Fulham en daar straalde de deftigheid nog meer op hem af. Jake gaat graag om met lui die gaatjesschoenen dragen en allemaal hetzelfde kapsel en een aardappel in hun keel hebben. Eigenlijk baalt hij ervan dat hij niet in Chelsea is geboren. Dat hij niet zo'n kakker van de tv is die feestviert met leden van de koninklijke familie en zes keer per jaar met vakantie gaat. Dat is hij dus niet, maar hij kan wel naar pubs in King's Road gaan met gasten die Rupert heten.

De twee mannen die nu uit hun Range Rover stappen komen duidelijk ook uit die kringen, met hun polo's en bootschoenen en gebruide huid. Ik vind zulke types eerlijk gezegd een beetje intimiderend, maar ik zeg tegen mezelf: 'Kin omhoog, Fixie,' en stap op ze af. Ik zie een van de twee met een kritische frons op zijn gezicht naar de winkel kijken en zet mijn stekels op. Oké, het is niet de mooiste winkelpui (we zitten in een functioneel gebouw uit de jaren

zeventig), maar de etalageruiten blinken en het keukentextiel ligt prachtig uitgesteld. We hebben best veel ruimte voor een winkel in een hoofdstraat en die gebruiken we goed. We hebben een aantal toontafels voorin en drie gangpaden, en het klopt allemaal.

‘Hallo!’ begroet de langste van de twee me. ‘Clive Beresford. Ben jij Felicity?’

Veel mensen die ‘Fixie’ horen, denken ‘Felicity’. Ik ben het wel gewend.

‘Fixie.’ Ik glimlach en geef hem een hand. ‘Welkom bij Farris.’

‘Simon.’ De andere man, die een zwaar uitziende doos uit de Range Rover trekt, steekt een hand naar me op. ‘Gevonden! Leuke locatie hebben jullie hier.’

‘Ja,’ zeg ik met een knikje. ‘We hebben geboft.’

‘Maar het is niet bepaald Notting Hill, hè?’

‘Notting Hill?’ herhaal ik verbaasd.

‘Jake zei dat het familiebedrijf in Notting Hill zat.’

Ik klem mijn lippen op elkaar. Echt iets voor Jake. Natuurlijk heeft hij gezegd dat we in Notting Hill zaten. Hij heeft waarschijnlijk ook gezegd dat Hugh Grant een van onze vaste klanten was.

‘Nee, dit is Acton,’ zeg ik beleefd.

‘Maar jullie zijn van plan binnenkort uit te breiden naar Notting Hill?’ vraagt Clive door terwijl we naar binnen lopen. ‘Dat zei je broer.’

Uitbreiden naar Notting Hill? Wat een kletsboek. Ik weet dat Jake gewoon indruk wilde maken op een paar onbekenden in een café, maar ik hoor paps stem in mijn hoofd: familie gaat voor, Fixie.

‘Misschien,’ zeg ik minzaam. ‘Wie weet?’ Ik loods ze de winkel in en spreid dan mijn armen in een gebaar dat alle steelpannen, plastic bewaardozen en tafelkleden omvat. ‘Dus, dit zijn wij.’

Het blijft even stil. Ik voel dat het niet is wat ze verwachtten. Simon tuurt naar een uitstalling van weckpotten. Clive zet een paar passen naar voren en kijkt verwonderd naar een Monopoly-spel. Even later valt er een rood stuiterballetje op zijn hoofd.

‘Au!’ Hij kijkt op. ‘Wat de...’

‘Sorry!’ zeg ik snel. ‘Geen idee hoe dat kan!’

Shit. Er moet nog een balletje op de rand hebben gebalanceerd.

‘Dus jullie overwegen de overstap te maken naar een luxe delicatessenzaak?’ vraagt Simon weifelend. ‘Hebben jullie eigenlijk wel levensmiddelen?’

Ik voel mijn stekels weer overeind komen. Ik weet niet wat Jake hem heeft wijsgemaakt, maar daar kan ik ook niets aan doen.

‘Absoluut.’ Ik knik. ‘Olie, azijn, specerijen, dat soort dingen. Zet je doos toch neer.’

‘Perfect.’ Hij zet de doos op een toonbank die we van tevoren leeg hebben gemaakt. (Normaal gesproken waren we naar het kantoortje gegaan, maar dat staat vol dozen met geurkaarsen die we nog moeten uitpakken.) ‘Goed, ik zal je iets vertellen over wat we doen. We hebben een tamelijk speciaal assortiment olijfolie gescoord.’ Hij zegt het op die bekakte manier: *assortimant*. ‘Proef maar.’

Terwijl hij praat, pakken de mannen allebei grote flessen olijfolie uit houten kistjes in de doos. Simon zet kordaat sausschaaltjes neer en Clive tovert dobbelsteentjes brood tevoorschijn.

Hij heeft het over een olijfoliegaard in Italië, maar ik luister niet echt, want ik kijk vol afgrijzen naar Greg. Die net mijn gezichtsveld in komt lopen, en zijn zakken zitten nog propvol stuiterballetjes. Zijn hele kruis ziet er enorm uit, bobbelig en... bizar. Waarom heeft hij ze niet gedumpt?

Ik rol woest met mijn ogen naar hem om te zeggen: waarom heb je je zakken nog vol stuiterballetjes? Greg rolt gespannen met zijn ogen terug en het is duidelijk dat hij bedoelt: daar is een goede reden voor, neem dat maar van mij aan.

Ik geloof hem absoluut niet. Greg is te goeder trouw, daar twijfelt niemand aan, maar zijn logica is verontrustend en uit de lucht gegrepen. Hij is net een computer die op zijn laatste benen loopt en het perfect doet, tot hij opeens besluit je hele postvak in naar Venezuela te sturen.

‘Wil je proeven?’

Opeens besef ik dat Clive klaar is met zijn verkoopriedel en me nu dubbelsteentjes brood en olijfolie aanbiedt.

Terwijl ik doop en proef, denk ik: typisch Jake om dit zo te organiseren dat het net op die ene dag valt dat mam niet in de winkel is. Wat denkt hij, dat dit haar waakzame blik zal ontgaan? Dat ze het niet zal merken? Mam merkt alles. Elke verkoop, elke teruggave, elke e-mail. *Alles*.

Het dringt tot me door dat de twee kakkers telkens steelse blikken op Gregs bultige kruis werpen. Ik bedoel, ik kan het ze niet kwalijk nemen. Het biedt een beangstigende aanblik.

‘Neem Greg zijn vreemde uiterlijk niet kwalijk,’ zeg ik met een ontspannen lachje. ‘Zo ziet hij er normaal niet uit! Hij heeft alleen...’

‘Een hormonale stoornis,’ kapt Greg me met een laconiek knikje af en ik verslik me bijna in mijn brood. Waarom... Wat bedóelt hij eigenlijk met... hormonale stoornis? ‘Een ernstige,’ voegt hij er suggestief aan toe.

Ik ben wel gewend aan Gregs grillen, maar soms maakt hij zelfs mij sprakeloos.

‘Gek verhaal,’ vervolgt Greg, gestimuleerd door de aandacht, ‘mijn broer is geboren met maar een halve alvleesklier. En mijn moeder heeft een brakke nier...’

‘Dank je wel, Greg,’ onderbreek ik hem radeloos. ‘Bedankt voor... Dank je.’

De twee kakkers zijn nu helemaal ontzet, en Greg werpt me een zelfvoldane blik toe waarmee hij wil zeggen: ik heb de boel weer gered, hè?

Voor misschien wel de honderdste keer vraag ik me af of we Greg niet naar een cursus kunnen sturen. Een cursus Niet-Greg-Zijn.

‘Maar goed!’ zeg ik terwijl Greg wegloopt. ‘Die olijfolie is geweldig.’ Ik zeg het niet uit beleefdheid; het is waar. Alle soorten hebben een volle, aromatische, heerlijke smaak, vooral die donkergroene,

die iets peperigs heeft. ‘Wat zou de verkoopprijs zijn?’

‘Ik heb alle prijzen hier,’ zegt Simon, die me een uitdraai aanreikt.

Ik laat mijn blik over de bedragen glijden... en sla bijna letterlijk steil achterover. Meestal hou ik het hoofd koel in dit soort situaties, maar nu hoor ik mezelf hijgen: ‘Vijfennégentig pond?’

‘Dit is natuurlijk een heel luxe, hoogwaardig product,’ zegt Clive gladjes. ‘Zoals we al hebben uitgelegd, is het een heel bijzondere olijfgaard, met een uniek procedé...’

‘Maar niemand geeft toch vijfnegentig pond uit aan een fles olijfolie?’ Ik schiet bijna in de lach. ‘Niet in deze winkel. Sorry.’

‘Maar als jullie in Notting Hill beginnen?’ mengt Simon zich in het gesprek. ‘Een heel andere markt. Wij vinden “De Notting Hill Familiedeli” een geweldige naam, trouwens.’

Ik probeer mijn ontzetting te maskeren. De wát? Onze winkel heet Farris. Zo is hij genoemd door onze vader, die Michael Farr heette, en die naam zal nooit veranderen.

‘Dit is de olijfolie die wij op voorraad hebben.’ We schrikken allemaal op van Gregs stem. Hij zet een fles olijfolie op de toonbank. ‘Kost vijf negenennegentig.’ Hij neemt de kakkers kritisch op met zijn bolle grijze ogen. ‘Ik zeg het maar even.’

‘Ja,’ zegt Simon na een korte stilte. ‘Tja, dat is natuurlijk een heel ander product dan het onze. Ik wil niet onbeleefd zijn, maar als jullie allebei eens proeven, zullen jullie het verschil in kwaliteit opmerken tussen de beide soorten. Sta me toe.’

Het valt me op hoe behendig hij Greg bij het gesprek betreft. Nu schenkt hij onze olijfolie van vijf negenennegentig in een schaalje en doopt er dobbelsteentjes brood in. Ik proef en begrijp wat hij bedoelt. Onze olijfolie heeft een schralere smaak.

Maar je moet je klanten kennen. Je moet weten waar hun grenzen liggen. Net als ik Simon wil vertellen dat wij praktische, pragmatische klanten hebben en dat er geen schijn van kans is dat ze ooit vijfnegentig pond zullen uitgeven aan olijfolie, gaat de buitendeur open en zie ik Jake de winkel in benen.

Hij ziet er indrukwekkend uit, zoals altijd. Hij heeft paps krachtige kaaklijn en twinkelende ogen en hij heeft echt mooie kleren aan. Deftige makelaarskleren. Marineblauwe blazer, stropdas, dure glimmende schoenen. Manchetknopen.

En zodra ik hem zie, word ik bestookt door de oude gevoelens, als fladderende raven. *Ontoereikend. Schuldig. Inferieur. Waardeloos.*

Het is niets nieuws. Mijn grote broer maakt die gevoelens altijd bij me los en waarom zou dat ook niet zo zijn? Als er iets is waar ik net zoveel waarde aan hecht als aan familie, is het wel eerlijkheid. Ik ben altijd eerlijk en rechtvaardig, hoe pijnlijk het ook is.

En de pijnlijke waarheid is dat Jake een succes is en ik een mislukking. Hij is degene die zonder een cent van een ander een import-exportbedrijf begon. Hij is degene die een smak geld verdiende aan een soort huidkleurige, naadloze slips die hij aan een discountwinkel verkocht. Hij is degene met de opzichtige auto, de visitekaartjes en de MBA (bijna).

Ik ben degene die geld leende van mam ('onze erfenis', noemt Jake het altijd), probeerde een cateringbedrijf op te zetten en de mist in ging. En die dat geld nog steeds niet heeft terugbetaald.

Ik ben niet het zwarte schaap van de familie. Dat zou glamoureuus en interessant zijn. Ik ben alleen het stomme, onnozele schaap dat nog steeds een voorraad donkergroene schorten onder haar bed heeft liggen, allemaal met haar eigen logo erop geborduurd: *Farr's Food*. (De rest heb ik allemaal verkocht, maar die schorten wilde niemand hebben.) En als ik bij Jake in de buurt ben, voel ik me nog stommer en onnozeler. Zelfs letterlijk stom, want ik doe zelden mijn mond open en als ik het toch doe begin ik te stotteren.

Ik heb meningen, ik heb ideeën. Echt waar. Als ik de winkel in mijn eentje leid, of samen met mam, kan ik tegen mensen zeggen wat ze moeten doen. Ik kan op mijn strepen staan. Maar als Jake erbij is, en soms zelfs Nicole, bedenk ik me wel twee keer voordat ik iets hardop zeg. Want de boodschap die onuitgesproken in de lucht komt te hangen is: wat weet jij er nou van? Jouw bedrijf is over de kop gegaan.

De enige die me het gevoel geeft dat het er niet toe doet en dat ik toch nog iets waard ben is mam. Ik weet niet hoe ik het zonder haar had moeten redden.

‘Jongens!’ begroet Jake de bezoekers. ‘Jullie zijn er al! Ciao.’

Ciao. Zo praat hij tegen ze. We zijn opgegroeid in hetzelfde gezin, maar ik kan me niet voorstellen dat ik ooit iemand word die ‘ciao’ zegt.

‘Jake!’ Clive geeft hem een klap op zijn rug. ‘Maat.’

‘Noem je dit Notting Hill?’ zegt Simon plagerig terwijl hij Jake de hand schudt. ‘Dit is Acton, verdomme!’

‘Dit is nog maar het begin van het imperium,’ zegt Jake met een brede grijns. Dan werpt hij mij vliegensvlug een blik toe die ik compleet kan ontcijferen: ik neem aan dat je me niet hebt laten vallen?

Ik werp een blik terug om te zeggen: De Notting Hill Familiedeli? Maar hij doet alsof hij me niet ziet.

Jake doet vaak alsof hij me niet ziet als zijn dure vrienden erbij zijn. Hij zal wel bang zijn dat ik een paar van de leugentjes aan de kaak zal stellen die ik hem heb horen verkondigen. Dat zou ik nooit doen, familie gaat voor, maar ik merk het wel op als hij de waarheid een beetje verdraait. Zoals over zijn school (hij noemt zich een ‘gymnasiast’, maar hij ging naar een scholengemeenschap). En dan de verwijzing naar ons ‘huisje op het land’. Ik heb geen idee wat dat voor ‘huisje’ zou moeten zijn; misschien de oude buitenplee aan het eind van mams tuin?

‘Dus dit is de fameuze olijfolie!’ jubelt Jake. ‘*Fantastico!*’

‘Je moet de olijfgaard echt een keer komen bekijken, Jake,’ zegt Simon enthousiast. ‘Je weet niet wat je ziet.’

‘Graag,’ teemt Jake. ‘Ik ben gek op dat deel van de wereld.’

Voor zover ik me kan herinneren, is Jake nog nooit in Italië geweest, maar dat ga ik natuurlijk niet zeggen.

‘Je weet dat die olijfolie vijfennegentig pond per fles kost?’ zeg ik aarzelend tegen Jake. ‘Ik denk niet dat onze klanten zich dat kunnen permitteren.’

Ik zie de wrevel op Jakes gezicht en weet ook waarom. Hij wil er niet op gewezen worden dat we praktische, prijsbewuste klanten hebben. Hij wil niet-bestaande miljonairklanten.

‘Maar als je het in het hogere segment zoekt, is hier een markt voor.’ Clive tikt tegen de fles. ‘De smaak is fenomenaal. Dat moet Fixie toch zeker beamen?’

‘De smaak is geweldig,’ zeg ik. ‘Heerlijk. Ik denk alleen... nou ja. Kunnen onze klanten dat appreciëren?’

En ja hoor, mijn stem is beverig geworden. Ik stel vragen in plaats van iets te beweren. Dat doet Jakes aanwezigheid met me. En ik kan me wel voor mijn kop slaan, want nu klink ik onzeker, terwijl ik dat niet ben. Echt niet.

‘Ze leren het wel appreciëren,’ veegt Jake mijn bezwaar van tafel. ‘We houden proeverijen, dat soort dingen...’ Hij richt zich tot Clive en Simon. ‘We plaatsen beslist een bestelling, jongens, de vraag is alleen nog hoeveel.’

Ik voel een golf paniek door me heen gaan. We kunnen niet ter plekke bestellen, laat staan zonder mam erbij.

‘Jake, moeten we het niet eerst even bespreken?’ vraag ik voorzichtig.

‘Wat valt er te bespreken?’ kaatst hij terug en zijn blik zegt duidelijk: kop dicht.

O, god. Ook al slaan de raven me met hun vleugels in mijn gezicht, ik moet voet bij stuk houden. Voor mam.

‘Het is alleen...’ Mijn stem beeft weer en ik schraap mijn keel. ‘Onze klanten komen hier voor degelijke spullen en ze willen waar voor hun geld. Ze kopen geen luxe levensmiddelen.’

‘Nou, dan moeten we ze misschien ópvoeden,’ snauwt Jake. ‘Ze iets bijbrengen. Hun middelmatige smaakpapillen laten wennen aan verfijndere smaken.’ Hij pakt een dobbelsteentje brood, haalt het door de olijfolie van vijf vijfnegentig en stopt het voordat iemand iets kan zeggen in zijn mond. ‘Ik bedoel, dit is subliem,’ mummelt hij al kauwend. ‘Het is van een heel andere orde. Het is

vol van smaak, het is kostelijk... Je próéft de kwaliteit... Jongens, wat kan ik zeggen, mijn complimenten. Ik ben diep onder de indruk.'

Hij steekt zijn hand uit, maar noch Simon, noch Clive reageert op het gebaar. Ze lijken te perplex om te bewegen.

'Dus, welke was dat?' zegt Jake als hij zijn hap eindelijk heeft doorgeslikt. 'Was het de duurste?'

Het blijft stil. Ik kan niemand aankijken. Elke vezel van mijn lichaam krimpt namens Jake in elkaar.

Maar ik moet het de kakkers nageven: hun manieren zijn onberispelijk. Zonder dat je ook maar iets van Clives gezicht kunt lezen, redt hij de situatie onmiddellijk, en behendig ook.

'Weet jij nog welke dat was?' vraagt hij met opgetrokken wenkbrauwen aan Simon.

'Nee, ik weet het ook niet meer,' haakt Simon snel in. 'De schaal-tjes zouden verwisseld kunnen zijn, dus...'

'Onze eigen schuld, waarschijnlijk. Hadden we maar niet zoveel soorten moeten meebrengen.'

'Absoluut,' valt Simon hem bij. 'Ze beginnen allemaal hetzelfde te smaken!'

Ze zijn zo aardig voor Jake, die geen idee heeft, dat ik wil zeggen: dank jullie wel, kakkers. Fijn dat jullie zo aardig voor mijn broer zijn terwijl hij het niet eens doorheeft.

Maar ik zeg natuurlijk niets. Simon en Clive wisselen een blik en lijken stilzwijgend te besluiten dat het welletjes is geweest. We blijven allemaal glimlachen en kletsen terwijl ze hun spullen inpakken, voorstellen dat we het onderling nog even bespreken en beloven contact te houden.

Wanneer ze van de winkel wegrijden, halen Jake en ik tegelijk adem om iets te zeggen, maar hij wint.

'Goed gedaan, Fixie,' zegt hij geërgerd. 'Je hebt ze weggejaagd. Knap werk.'

'Hoor eens, Jake, het spijt me,' begin ik en dan vervloek ik mezelf

omdat ik me verontschuldig. Waarom doe ik dat toch altijd? ‘Het is gewoon... Ik denk echt...’

‘Ik weet wat je denkt,’ onderbreekt hij me schamper, ‘maar ik ben degene die probeert een strategie uit te zetten voor de toekomst van de winkel. Groter. Beter. Het hogere segment. Winstgevend.’

‘Ja, maar vijfennegentig pond voor een flesje olijfolie, Jake?’ zeg ik smekend. ‘Dat kun je niet menen.’

‘Waarom niet?’ zegt hij vinnig. ‘Harrods heeft het ook.’

Ik weet niet eens wat ik daarop moet zeggen. Harrods?

Ik merk dat Greg naar ons kijkt en plak haastig een glimlach op mijn gezicht. Pap zou ons vermoorden voor het uitvechten van familieruzies op de winkelvloer.

‘Jakey?’ Ik kijk om en zie Jakes vriendin, Leila, de winkel in komen in een snoezige gele jurk met een wijde rok en een zonnebril op haar hoofd. Leila doet me altijd aan Bambi denken. Ze heeft lange spichtige benen en ze draagt hoge sandalen met sleehakken die kleppen als hoeven. Ze tuurt door haar lange wimpers naar de wereld alsof ze bang is dat die haar zal afschieten. Ze is een schatje en ik kan met geen mogelijkheid met Jake ruziën waar zij bij is.

Niet alleen omdat ze een schatje is, maar ook omdat familie voor gaat. Leila is geen familie, niet echt. Nog niet. Ze heeft nu drie jaar iets met Jake, die haar in een club heeft leren kennen, en ik heb ze nog nooit zien bekvechten. Leila lijkt me niet het kifterige type, maar ze zal toch weleens boos worden op Jake? Al heeft ze daar nooit iets over gezegd. Ze heeft zich zelfs een keer laten ontvallen dat Jake zo’n softie was en toen sloeg ik steil achterover. Jake? Een softie?

‘Hoi Leila,’ zeg ik en ik geef haar een zoen. Ze is zo tenger en klein als een kind; het verbaast me eigenlijk dat ze al die glanzende tassen kan dragen. ‘Ben je wezen shoppen?’

‘Ik heb het vrouwtje getrakteerd,’ zegt Jake trots. ‘We hebben ook een cadeautje voor mam.’

Jake noemt Leila altijd ‘het vrouwtje’, al zijn ze niet eens verloofd. Ik vraag me soms af of ze er niet van baalt, maar ik heb Leila nog

nooit van iets zien balen. Toen Jake een keer naar de winkel was gekomen voor een familiebijeenkomst, kregen we pas na een uur door dat hij Leila in de auto had laten zitten om uit te kijken naar parkeerwachten. Ze vond het helemaal niet erg. Ze had gewoon in zichzelf neuriënd met haar telefoon zitten spelen. Toen mam uitriep: 'Jake! Hoe kun je Leila zo achterlaten?' haalde hij zijn schouders op en zei: 'Ze heeft het zelf aangeboden.'

Nu laat Leila een glimmend Dior-tasje voor mijn neus bungelen en als ik erin kijk, voel ik een steekje. Ik heb geen geld om Dior-parfum voor mam te kopen. Nou ja, ze houdt ook van Sanctuary en dat heb ik voor haar gekocht. Alleen de gedachte aan mam is al voldoende om me te kalmeren. Ik hoef me natuurlijk helemaal niet druk te maken over dit alles; mam lost het wel op. Ze zal Jake toespreken op haar gedecideerde, bedaarde toon. Ze laat hem geen belachelijk dure olijfolie bestellen.

Mam staat aan het hoofd van de familie, het huis, de zaak... alles, eigenlijk. Zij is onze algemeen directeur. Ons anker. Toen pap plotseling aan een hartinfarct overleed, was het alsof er iets in haar explodeerde. Het was alsof alle negatieve energie van haar verdriet zich herschikte in het vaste voornemen dat dit níét het eind zou betekenen van de zaak, de familie of wat dan ook. Ze is de afgelopen negen jaar onze motor geweest en dan heeft ze ook nog zumba geleerd en kan niemand zulk bladerdeeg maken als zij. Ze is ongelooflijk. Ze zegt dat ze pap raadpleegt bij alles wat ze doet en dat hij elke avond met haar praat, wat bizar klinkt, maar toch geloof ik haar.

Meestal is ze van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat in de winkel te vinden. De enige reden dat ze er nu niet is, is dat ze vanavond haar verjaardag viert en de hele dag de tijd wilde hebben om te koken en te bakken. En ja, sommige vrouwen van haar leeftijd, of welke leeftijd dan ook, zouden andere mensen voor zich laten koken en bakken op hun verjaardag, maar niet mam. Zolang ik me kan heugen heeft ze op 2 augustus altijd worstenbroodjes, waldorfsalade

en appeltaart gemaakt. Het is een traditie. Wij hechten aan traditie, wij Farris.

‘Trouwens, ik heb iets aan die rekening van de garage gedaan voor je,’ zegt Jake tegen Leila. ‘Ik heb die gast gebeld en gezegd: “Je neemt mijn vriendin in de maling. Stuur maar een nieuwe.” Hij krabbelde meteen terug.’

‘Jake!’ roept Leila. ‘Je bent mijn held!’

‘En ik vind dat je moet upgraden,’ vervolgt Jake achteloos. ‘Laten we een nieuwer model voor je nemen. We gaan in het weekend kijken.’

‘O, Jakey.’ Leila kijkt met stralende ogen naar mij. ‘Is hij geen schat?’

‘Eh... ja.’ Ik glimlach zwakjes naar haar. ‘Zeker weten.’

Net op dat moment komt Morag met een klant, een vrouw van middelbare leeftijd, naar de kassa. Jake schakelt onmiddellijk in zijn topklantenservicemodus, lacht stralend naar de vrouw en vraagt: ‘Hebt u kunnen vinden wat u zocht? O, een schilmesje. Dan zal ik u helaas een heel persoonlijke vraag moeten stellen: bent u boven de achttien?’

De vrouw giechelt en bloost en zelfs ik moet glimlachen. Jake kan heel charmant zijn als hij wil. Als de vrouw weggaat, zeggen we allemaal een paar keer glimlachend ‘tot ziens’ tot de deur zich achter haar heeft gesloten. Dan haalt Jake zijn autosleutels uit zijn zak en laat ze om zijn vinger draaien, zoals hij al doet sinds hij zijn eerste auto kreeg.

Ik weet wat ik tegen hem wil zeggen. Ik zie de woorden bijna voor me in een tekstballon verschijnen. Welgekozen, vurige woorden over de zaak. Over wat we doen. Over pap. Maar op de een of andere manier lijkt ik ze niet uit de ballon en over mijn lippen te kunnen krijgen.

Jake lijkt ver weg te zijn met zijn gedachten en ik ben wel zo wijs hem niet te storen. Leila wacht net zo gespannen als ik, met haar wenkbrauwen naar elkaar toe getrokken.

Wat ziet ze er toch leuk uit, Leila. Ze is knap en zachtaardig en ze veroordeelt nooit iemand. Wat ze het allerbelangrijkst vindt in het leven zijn manicures, want dat is haar vak en haar passie. Maar ze vertrekt geen spier bij het zien van mijn onverzorgde nagels, laat staan dat ze er iets van zou zeggen. Ze neemt iedereen gewoon zoals hij is, ook Jake.

Jake draait eindelijk niet meer met de sleutels en keert terug in de werkelijkheid. Ik heb geen idee in wat voor gedachten hij opging. Ik begrijp eigenlijk maar weinig van Jake, ook al ben ik met hem opgegroeid.

‘Zullen we dan maar naar huis gaan?’ zegt hij. ‘Mam helpen?’

Met ‘mam helpen’ bedoelt hij ‘een biertje pakken en sport kijken’, weet ik, maar ik spreek hem er niet op aan.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Ik zie je daar.’

Het is maar tien minuten lopen van de winkel naar ons huis. Soms voelt het alsof het een in het verlengde ligt van het ander. Net als ik me omdraai om een stel uitgestalde placemats recht te leggen, vraagt Leila: ‘Wat trek je aan, Fixie?’ Ze klinkt zo opgewonden alsof we naar het eindexamenbal gaan.

‘Kweenie,’ zeg ik verwonderd. ‘Een jurk, denk ik. Niets bijzonders.’

Het is mams verjaardag. We vieren het met vrienden en burens en oom Ned. Ik bedoel, ik wil er wel leuk uitzien, maar het is niet bepaald een galapremière.

‘O, oké,’ zegt Leila verbluft. ‘Dus je gaat niet...’

‘Niet wat?’

‘Ik dacht gewoon, omdat...’

Ze doet er veelbetekenend het zwijgen toe, alsof ik haarfijn weet waar ze het over heeft.

‘Omdat wát?’ Ik kijk Leila indringend aan en dan draait ze zich plotseling op haar klepperhakken om naar Jake.

‘Jakey!’ zegt ze op haar manier verwijtend (maar nog steeds met een idolaat glimlachje). ‘Heb je het haar niet verteld?’

‘O, dat. Ja.’ Jake rolt met zijn ogen en kijkt mijn kant op. ‘Ryan is terug.’

Wat?

Ik gaap hem als verlamd aan. Ik kan niets zeggen, want mijn keel wordt dichtgeknepen, maar mijn brein is al als een onstuitbaar computerprogramma begonnen met een analyse van het woord ‘terug’. Terug. Wat betekent ‘terug’? Terug in het land? Terug in zijn huis? Terug bij mij?

Nee, niet terug bij mij, duidelijk niet terug bij mij...

‘Terug in het land,’ verduidelijkt Leila, die me meelevend aankijkt. ‘Het is niets geworden met dat Amerikaanse meisje. Hij komt naar het feest. En hij heeft naar je gevraagd.’